

SAMUEL HÄLLKVIST

SAMUEL HÄLLKVIST ÄR JAZZ I SVERIGE-ARTIST 2010. Han är gitarrist och låtskrivare från byn Gustafs utanför Borlänge i Dalarna men bor i Köpenhamn sedan ett par år. Mest har han hörts i grupper som TELEVISION PICKUP, RHODODENDRON STRING BAND och 15,5. Under 2010 ställer han dock in fokus på nybildade SAMUEL HÄLLKVIST CENTER.

– Otroligt lyxigt, en verkligt fin 30-årspresent! säger han glatt om utmärkelsen som innebär en skivinspelning för Caprice Records och turnéer och lansering i Sverige och utomlands i regi av Rikskonsserter.

Musiken han skriver för den nya gruppen beskriver han först och främst som ”väldigt rytmisk”.

– Jag är mer intresserad av rytmer än harmonier. Jag lovar, det blir ingen walking bass, inga 32-taktare eller rena bluestolor. Jag kan säga så mycket att mycket av musiken bygger på figurer som upprepas och fördjupas och i bästa fall leder till någon sorts meditativ trance.

Han lägger till att han vill bort från jazzens fasta och tydliga roller, den där knivskarpa skiljelinjen mellan solist och komp.

– Jag vill flytta fokus från egot och i stället ge kollektivet ansvar för musiken. För mig är det helheten, det samlade soundet, som är det viktiga. Och det oavsett vem som för ögonblicket spelar solo.

Samuel menar att en av hans styrkor är att han struntar i musikaliska moden. Fullständigt.

– Jag har min vision och jag följer den. Jag inte rädd för att göra fel. Det gäller att vara tydlig och konsekvent. Har du en idé? Visa den och var övertygande.

Musik tänker han i termer som historieberättande, fantasi och sounds.

– Det gäller att ständigt hitta vägar bort från slentrianen. Med andra sounds bryter jag förhoppningsvis gamla mönster och öppnar en eller annan dörr för musikernas nyfikenhet. Till exempel kan man spela på ”soundet av country”. Det låter som countrymusik men med den avgörande skillnaden att jazzens improvisation är en av byggstenarna.

Jazzen upptäckte han av en slump.

– Det var när jag gick i nian. Jag lyssnade mest på alternativ hårdrock, metal och trash metal, grupper som SLAYER. Det tycker jag fortfarande är otroligt spännande, extrem och energiladdad musik. Men i CD-spelaren hemma en dag låg en

kvarglömd platta med den danske pianisten KNUD JØRGENSEN och det var – häftigt! Så jag började spela gitarr, bildade en trio och körde direkt.

Under några år handlade det nästan bara om gitarrjazz för Samuels del. WES MONTGOMERY och DJANGO REINHARDT tog över som husgudar. Han började Hedemora musikgymnasium, men det riktiga svänget uteblev. I stället tog han steget till Jazzlinjen i Gävle och den var ”kanon”. Därefter blev det Skurups folkhögskola (där han idag är återkommande vikarie) och så Musikhögskolan i Malmö, som var fri och bra för de som visste vad de ville. Det gjorde Samuel och gör så fortfarande.

Bland annat vill han lyssna, mycket, koncentrerat och på »allt«.

– Jag tar mig konsekvent an artist för artist och genre för genre. Klassiskt, country, allt nytt i jazzvärlden, till och med dansbandsmusik. Och jag har inget problem med att växla mellan modernt och gammalt.

Som gitarrist beskriver han sig som, föga förvånande, eklektisk.

– Visst, jag samlar inspiration från alla möjliga håll. Jag har en MIDI-gitarr och mina effektpedaler. I mina öron är de inte leksaker utan riktiga instrument. Jag spelar en radda olika stränginstrument som mandolin, ukulele och lapsteel. Jag la mig till med bluegrassens fingerpicking-teknik när jag lärde mig spela banjo. Det är en annorlunda teknik som ger ett annat sound än jazzens vanliga. Men mestadels spelar jag på en Fender, antingen en Stratocaster eller en Telecaster. De låter aldrig som en gammal jazzburk.

Med sig på färden som Jazz i Sverige-artist har Samuel Hällkvist saxofonisten JOEL WÄSTBERG som också spelar golvpuka och lite gitarr, JOHANNES BURSTRÖM på elbas och dator och KNUD FINNSRUD, trummor.

– Jo, jag vet, vi kommer att få frågan, säger han. Vi är fyra jazzmusiker med bakgrund i jazzen och musiken är i hög grad improviserad. Så allt jag kan säga är att vi spelar jazz. Att det inte låter som hardbop eller bebop eller cool är bara som det ska. Jazzen måste hitta nya uttryck och har alltid gjort det. Och förresten, vem är det som bestämmer vad som är jazz och vad som inte är jazz?